

»uvedený obnos jest od jinověrců požadován plným právem dle přípustného daňového klíče.« Pustil se tedy okresní úřad do rozhodování o otázce, zda a v jakém poměru jsou rodiče dětí, které navštěvují konfesionální školu, ale náležejí jiné konfesi, povinni přispívat k nákladům školy, tedy otázky, kterou řeší § 45 zák. čl. XXXVIII:1868.

Chápe-li se výměr okresního úřadu jako vydání příkazu k plnění, pak byl tento příkaz podroben pouze námitkám, o nichž má rozhodovati okresní úřad sám s platností konečnou, a bylo tedy právní poučení o opravných prostředcích k úřadu žal., připojené k výměru okr. úřadu, nesprávné. Chápe-li se však výměr okr. úřadu jako rozhodnutí o povinnosti přispívat na školu jiné konfese, byl i pak konečný a nepodléhal již odvolání k zemskému úřadu. Podle zák. čl. VI:1876 a zák. čl. XXVIII:1876 (§ 6) náleželo totiž rozhodovati o této otázce adm. výborům. Proti jejich rozhodnutí byla přípustná stížnost na správní soud (§ 50 č. 6 zák. čl. XXVI:1896), nebyl však přípustný další opravný prostředek v pořadu stolic správních. Na místo uher. správ. soudu nastoupil nss (zák. č. 3/18 Sb.) a na místo adm. výborů nastoupily podle zák. č. 126/20 župní úřady, na místo těchto pak podle § 5 zák. č. 125/27 zemské úřady. Působnost zemských úřadů co do správy škol ľudových a občanských i dětských opatroven (do které spadá také rozhodování o školské dani podle § 45 zák. čl. XXXVIII:1868) byla pak přesunuta vl. nařízením č. 96/28 Sb. na okresní úřady, a jest jejich rozhodnutí ve smyslu usnesení odborného plena nss-u z 25. dubna 1932 č. 881/31 pres. konečné, takže proti výměrům okresních úřadů v podobných věcech rovněž další opravný prostředek administrativní přípustný není.

Nechť se tedy v daném případě chápe výměr okr. úřadu tak nebo onak (t. j. jako rozhodnutí exekuční nebo jako rozhodnutí ve věci samé), byl vždy konečný a bylo proto poučení o opravných prostředcích k němu připojené nesprávné v každém případě. Žal. úřad měl proto, když strany — svedeny byvše tímto nesprávným poučením — se naň odvoláním obrátily, výměr prvé stolice zrušiti a naříditi vydání výměru nového, správným poučením opatřeného a nepouštěti se do rozhodování o věci samé. Poněvadž toho žal. úřad neučinil, naopak zamítl odvolání z důvodů prvé stolice, tedy rozhodoval o odvolání meritorně, osobil si příslušnost, která mu nenáleží; proto bylo nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost podle § 7 zák. o ss., aniž bylo lze se zabývatí námitkami stížnosti.

Č. 10.290.

Živnostenské právo. — Policejní právo trestní:
O skutkové podstatě přestupku překročení policejní hodiny v živnosti hostinské.

(Nález ze dne 23. ledna 1933 č. 1417/31.)

V ě c: Adolf F. v J. proti zemskému úřadu v Brně o překročení uzavírací hodiny.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nálezem okresního úřadu v Krnově z 28. února 1930 byl st-l uznán vinným přestupkem bodu 1. a 9. vyhlášky zem. presidenta země Moravsko-slezské z 23. ledna 1929 a odsouzen podle § 131 živn. řádu k pokutě 50 Kč, pro případ nedobytnosti do vězení na 5 dnů. Uvedeného přestupku dopustil se tím, že dne 7. listopadu 1929 ve svém hostinci překročil policejní hodinu uzavírací bez úředního povolení.

St-l doznal při výslechu u okresního úřadu, že v jeho hostinci byli četníkem přistiženi hosté, kteří tam se zdrželi asi 25 minut přes druhou hodinu ranní, do kteréžto měl povolení čepovati, avšak toliko, aby dopili své pivo. Že by byl po druhé hodině čepoval, popřel. Totéž udal st-l v odvolání ze zmíněného trestního nálezu, dovozuje, že překročení hodiny uzavírací je dáno jen, provozuje-li se živnost hostinská přes stanovený čas. Tomu však tak nebylo, neboť po druhé hodině st-l nečepoval.

Zemský úřad v Brně nař. výnosem odvolání nevyhověl, jelikož skutková podstata přestupku jest prokázána provedením šetření, a st-l sám doznal, že v uvedený den měl povolení ku překročení policejní hodiny pouze do dvou hodin. Dopustil se tedy přestupku jemu za vinu klade-ného bez ohledu na to, zdali po uzavírací hodině hostům naléval, či nikoliv, neboť podle bodu 11. vyhlášky zemského presidenta je po nastoupení policejní hodiny uzavírací zakázáno další prodlévání hostů v místnosti hostinské.

Stížnost na toto rozhodnutí podaná dovozuje, že vyhláška zemského presidenta o uzavírací a otevírací hodině pro místnosti hostinské zná toliko dva druhy přestupku: 1. takové, jichž se dopouští živnostník, když po nastoupení hodiny uzavírací podává nápoje nebo pokrmy, resp. ne-upozorní hosty na to, že uzavírací hodina nastala; 2. přestupky, jichž se dopouštějí hosté, když neuposlechnou vyzvání hostinského, aby opustili místnost. Tím, že žal. úřad odsoudil hostinského pro skutkovou podstatu, které se snad dopustili hosté, vyslovil žal. úřad trest pro skutkovou podstatu přestupku, kterého uvedená vyhláška zem. presidenta vůbec nezná, a je proto nař. rozhodnutí podle názoru stížnosti nezákonné, když trestnost shledalo jedině v tom, že v hostinské místnosti bylo po nastoupení uzavírací hodiny ještě několik hostů.

O stížnosti uvažil nss toto:

V bodě 11. vyhlášky zemského presidenta země Moravsko-slezské z 23. ledna 1929 č. 2534 je ustanoveno: »Po nastoupení hodiny uzavírací není dovolen hostům přístup do místností hostinských a výčepních, ani další prodlévání jejich tam. Majitel živnosti jest povinen hosty na tuto okolnost upozorniti a neuposlechnou-li, přivolati stráž.«

Dopouští se tudíž přestupku tohoto předpisu majitel živnosti, který po nastoupení uzavírací hodiny opomene upozorniti své hosty na tuto okolnost a po případě nepřivolá stráž, tedy i tehdy, jestliže pasivně trpí další prodlévání hostů v místnostech hostinských. Mýlí se proto stížnost, staví-li námitku nezákonnosti nař. rozhodnutí na předpoklad, že byl st-l odsouzen pro skutkovou podstatu, jež v cit. vyhlášce vůči živnostníku trestem stíhána není a míjí se stížnost ve svých vývodech na tomto předpokladu založených cíle.

Šetřením bylo prokázáno a st-lem bylo též doznáno, že hosté prodlévali v hostinské místnosti po nastoupení uzavírací hodiny a žal. úřad

právem předpokládal, byť i v nař. rozhodnutí to nevyjádřil způsobem zcela přesným, že se tak stalo se souhlasem st-le, že on toto další prodlévání hostů pasivně trpěl, ač byl podle bodu 11. cit. vyhlášky povinen je netrpěti. Podklad pro to měl žal. úřad také v oznámení četnické stanice, podle které st-l při zakročení četnického strážmistra prohlásil, že »hosty nechtěl z hostince vykázati, aby tím neutrpěl na živnosti«. St-l také ne tvrdil v odvolání, že se zachoval tak, jak mu to ukládá předpis bodu 11. cit. vyhlášky.

Nelze proto shledati nezákonnost v tom, jestliže žal. úřad za daných okolností trestní nález vydaný proti st-li pro nedodržení policejní hodiny uzavírací potvrdil.

Č. 10.291.

Policejní právo trestní. — Živnostenské právo:
I. V policejním řízení trestním jest úřad povinen přihlídnouti též k výsledkům úředního šetření o okolnostech, které strana neuvedla. —
II. O skutkové podstatě přestupku prodávání lihovin, nalévaných do otevřených lahví, přinesených kupujícími.

(Nález ze dne 23. ledna 1933 č. 2175/31.)

V ě c: Josef K. v L. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek podle § 22 živn. řádu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-li, jenž má živn. list znějící na výrobu lihovin studenou cestou, byv slyšen dne 20. listopadu 1926 u obecního úřadu v L. udal, že jako oprávněný výrobce lihovin prodává a nalévá své výrobky do přinesených láhví konsumentům, láhve při tom uzavírá zátkou, zapečetí nebo přelepí papírovou nálepkou.

Trestním nálezem osp-é v Jičíně z 22. března 1927 byl st-l pro přestupek § 22 živn. řádu, kterého se dopustil podle vlastního doznání tím, že naléval konsumentům do přinesených láhví lihoviny, odsouzen podle § 132 lit. a) téhož řádu k pokutě 300 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 30 dnů. Výnosem zsp-é v Praze z 22. června 1927 nebylo vyhověno odvolání st-lovu z důvodu, že skutková povaha přestupku straně za vinu kladeného jest zjištěna seznáním stráže a jejím vlastním doznáním.

Když pak tento výnos byl nss-em zrušen pro vady řízení, žal. úřad, rozhoduje znovu, nař. rozhodnutím odvolání st-lovu nevyhověl, poněvadž skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu jest prokázána seznáním stráže a částečným vlastním doznáním jeho, a zamítl další žádost za snížení po případě prominutí uložené pokuty z milosti, jelikož zde není důvodů zvláštního zřetele hodných. K námitce v odvolání uplatňované podotkl žal. úřad toto: »Podle zák. z 23. června 1881 č. 62 ř. z. jest pouze prodej lihovin v uzavřených lahvích živností svobodnou, k níž stačí pouhá opověď. Nalévání lihovin do přinesených láhví pokládá se za součást živnosti koncesované, ať již láhev, která byla kupcem při-